

„לא ידענו מה, לא ידענו לאן!“ שמירה מעולה על הסוד היתה יסוד ההצלחה. הסבלים הסומאליים העמיסו את הארגזים ככל מטען אחר. בעיניהם היתה זאת ספינה רגילה, הדומה בכל למאות הספינות הקטנות המובילות סחורה בין נמלי אפריקה ואסיה. הם לא ידעו גט לקרוא את הכתובת „דברי קודש“ שהתנוססה על חארגזים, ובכלל — למי זה איכפת מה יש בארגזים, קודש או חולין? הרי הסומאליים אינם בקיאים בדרכי הדיפלומטיה הבינלאומית...

רץ תפשה אותנו סערה, ולא היתה ברי רה אלא להמלט לאחד האיים הקרובים ולעגון במחסה האי. שם היינו תקועים ארבעה ימים.

שוב יצאנו לדרך ושוב ברחנו מה- סערה, אולם בסוף הגענו לפורט סודאן. זה היה ב-28 במאי והנה חברת „של“ לא רצתה למכור דלק לאניה. כי לא היו לנו לירות אנגליות לתשלום. למזלנו הופיע שם איזה אמריקאי, ספק קצין ספק דוקטור, שקוראים לו לפי דות, והציל את המצב. הוא הוציא דו-לרים מהכיס, והכל היה בסדר. אחרי ששילם בעד הדלק, הצטרף לנסיעה עם עוד אחד, אנגלי צעיר נחמד, ושמו בלייקלי.

המכונה מתקלקלת

עכשיו היה שמח. ויצאנו שוב לדרך. הים היה שקט והאניה המשיכה בדרך כה כל הלילה ללא תקלות. אולם למח-

(המשך מעמוד 3)

„הפלגנו מעדן ביום אחד כצהרים ואתנו מישוהו זר, שקוראים לו נוח. חוץ מזה היינו הצוות והקפיטן. לאן נוטעים? אנשי הצוות אינם מתעניינים. ובעצם זה לא משנה, כי נשף מונסון חזק, והים סער. ראיתי שהקפיטן שלנו מודאג, כי עמדנו להגיע למיצר בב אל מנדב בלי-לה, וזה מסוכן, בגלל הסלעים שם.

האניה נעצרה ורק בשתיים לפנות בוקר המשכנו בדרך והגענו לבב אל מנדב בשעה שש וחצי בבקר.

מזג האוויר במשך כל הנסיעה היה בלתי רגיל, כי בדרך כלל המונסון נפסק לפני חודש יוני. הים סער, ובקושי המשכנו בדרך. הגענו לאסב, נמל באי-ריטראה, ומשם יצאנו למאסאוא. במאסי-אוא התברר שסוללות המנועים צריכות מלוי, ונשארונו שם כשלושה ימים. מכאן המשכנו לפורט סודאן. אולם כד-

„חברוא, הם הגיעו!“ זה חודש מחכה להם אילת, בדאגות ובחששות, מה פלא שבניה קופצים בקוצר רוח המימה (למטה) כדי לשחות אל הספינה?

צי אילת יוצא לקראת לוצ'יה -- אין זה ביקור שיגרת של פקודי נמל ושוטרי מכס. הם יעשו את הכל: הם סבלים, ספנים — וגם משמר כבוד.